

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (ensimmäinen jaosto)
4 päivänä helmikuuta 1998 *

Asiassa T-93/95,

Bernard Laga, kotipaikka Grisolles (Ranska), edustajanaan asianajaja Jean-François Le Petit, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Aloyse May, 31 Grand-Rue,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Gérard Rozet, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastajana,

jota tukee

Ranskan tasavalta, asiamiehinään aluksi oikeudellisen osaston apulaisosastopäällikkö Catherine de Salins ja saman osaston tehtäviin määrätty Frédéric Pascal, sittemmin saman osaston apulaisosastopäällikkö Kareen Rispail-Bellanger ja

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Frédéric Pascal, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ensiksin kumooa Office national interprofessionnel du lait et des produits laitiers'n 20.1.1995 tekemän päätöksen, jolla kantajalta evättiin oikeus saada tietyille maidon ja maitotuotteiden tuottajille, jotka eivät tilapäisesti ole voineet harjoittaa toimintaansa, tarjottavasta hyvityksestä 22 päivänä heinäkuuta 1993 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2187/93 (EYVL 1993, L 196, s. 6) säädetty hyvitystarjous, ja toiseksi velvoittaa komission korvaamaan tästä päätöksestä aiheutuneen vahingon,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti A. Saggio sekä tuomarit V. Tiili ja R. M. Moura Ramos,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 21.10.1997 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat ja asiaa koskevat oikeussäännöt

- 1 Maitoa tuottava kantaja harjoittaa maataloutta Jean-Pierre Landuytin kanssa muodostamassaan maatalousyhtymässä (groupement agricole d'exploitation en commun, GAEC). Hän sitoutui maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä luopumista ja lypsykarjan tuotannon muuttamista koskevasta palkkiojärjestelmästä 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1078/77 (EYVL 1977, L 131, s. 1, jäljempänä asetus N:o 1078/77) mukaisesti luopumaan maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä; kyseisen sitoumuksen (jäljempänä luopumissitoumus) voimassaolo päättyi 1.7.1985.
- 2 Tällä välin neuvosto antoi 31.3.1984 asetuksen N:o 857/84 asetuksen N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä (EYVL 1984, L 90, s. 13, jäljempänä asetus N:o 857/84). Sellaisten tuottajien, joiden tuotanto ylitti tietyn viitevuoden aikana toimitetun maidon tuotannon perusteella vahvistetun viitemäärän, oli maksettava tämä maksu.
- 3 Koska asetuksessa N:o 857/84 ei alun perin ollut mitään erityissäännöksiä viitemäärien myöntämisestä sellaisille tuottajille, jotka — kuten kantaja — eivät asetuksen N:o 1078/77 nojalla annetun luopumissitoumuksen johdosta olleet toimittaneet maitoa viitevuoden aikana, asetus todettiin osittain pätemättömäksi yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 120/86, Mulder, 28.4.1988 (Kok. 1988, s. 2321) ja asiassa 170/86, Von Deetzen, 28.4.1988 (Kok. 1988, s. 2355) antamissa tuomioissa.

- 4 Näiden tuomioiden johdosta neuvosto antoi 20.3.1989 asetuksen N:o 764/89 (EYVL 1989, L 84, s. 2, jäljempänä asetus N:o 764/89) ja tämän jälkeen 13.6.1991 asetuksen N:o 1639/91 (EYVL 1991, L 150, s. 35, jäljempänä asetus N:o 1639/91), joilla kummallakin muutettiin asetusta N:o 857/84. Näissä asetuksissa säädettiin "erityisen" viitemäärän myöntämisestä sellaisille tuottajille, jotka eivät olleet toimittaneet maitoa viitevuoden aikana. Viitemäärä myönnettiin aluksi väliaikaisesti, mutta tiettyjen edellytysten tarkastamisen jälkeen se muuttui lopulliseksi.

- 5 Yhdistetyissä asioissa C-104/89 ja C-37/90, Mulder ym. vastaan neuvosto ja komissio, 19.5.1992 annettussa yhteisöjen tuomioistuimen tuomiossa (Kok. 1992, s. I-3061) yhteisö veloitettiin korvaamaan ne vahingot, joita kantajille oli aiheutunut asetuksen N:o 857/84 soveltamisesta.

- 6 Tämän tuomion johdosta neuvosto antoi 22.7.1993 asetuksen N:o 2187/93 tietyille maidon ja maitotuotteiden tuottajille, jotka eivät tilapäisesti ole voineet harjoittaa toimintaansa, tarjottavasta hyvityksestä (EYVL 1993, L 196, s. 6, jäljempänä asetus N:o 2187/93).

- 7 Asetuksen N:o 2187/93 1 artiklassa säädetään, että tuottajille, joille on asetuksen N:o 1078/77 mukaisen sitoumuksen noudattamisen seurauksena aiheutunut vahinkoa siitä, että he eivät ole voineet toimittaa tai myydä maitoa tai maitotuotteita viitevuoden aikana, myönnetään hyvitystä.

- 8 Kyseisen asetuksen 2 artiklan mukaan sellaisten tuottajien hyvityshakemukset hyväksytään, joille on myönnetty lopullinen erityinen viitemäärä asetuksen N:o 764/89 tai asetuksen N:o 1639/91 nojalla.

- 9 Asetuksen 14 artiklassa säädetään, että kansallinen toimivaltainen viranomainen tekee neuvoston ja komission nimissä ja lukuun tuottajalle tarjouksen hyvityksen maksamiseksi.
- 10 Aisnen prefektin 31.8.1989 tekemällä päätöksellä kantajalle myönnettiin väliaikainen erityinen viitemäärä. Prefektoraatin 8.11.1991 tekemällä päätöksellä tämä väliaikainen erityinen viitemäärä muuttui lopulliseksi 30.3.1991 alkaen.
- 11 Office national interprofessionnel du lait et des produits laitiers (jäljempänä Onilait) suoritti 10. ja 11.3.1994 kantajan maatilalla tarkastuksen. Onilait päätyi siihen tulokseen, ettei kantaja ollut henkilökohtaisesti aloittanut maidontuotantoa uudelleen, joten hän oli rikkonut asetuksen N:o 857/84 3 a artiklan 3 kohdan säännöksiä.
- 12 Onilait'n johtaja ilmoitti 20.1.1995 päivätyllä kirjeellään kantajalle, ettei tälle myönnetty erityinen viitemäärä ollut katsottavissa lopulliseksi ja että Onilait ei näin ollen ollut oikeutettu maksamaan asetuksessa N:o 2187/93 säädettyä hyvitystä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän viitemäärän kumoamista, josta ilmoitettaisiin kantajalle myöhemmin.
- 13 Onilait'n johtaja teki 6.3.1995 päätöksen, jolla lopullisen erityisen viitemäärän myöntämistä kantajalle koskenut päätös kumottiin.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten sekä väliintulijan vaatimukset

- 14 Kantaja on yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 17.3.1995 jättämällä kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 ja 178 artiklan sekä 215 artiklan toisen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan Onilait'n johtajan 20.1.1995 päivätyyn kirjeeseen sisältyvän päätöksen ja velvoittamaan Onilait'n maksamaan asetuksessa N:o 2187/93 säädetyn hyvityksen 8 prosentin korkoineen 19.5.1992 alkaen ja 50 000 Ranskan frangia (FRF) korvauksena kustannuksista, joita ei yleensä voida lukea oikeudenkäyntikuluihin, sekä korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut. Kanne nostettiin Onilait'ta vastaan sen vuoksi, että tämä oli "Euroopan yhteisöjen toimielinten ja erityisesti komission asiamies". Vastaukseksi kirjaajan samana päivänä lähettämään kirjeeseen kantaja lähetti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle muutetun version kanteesta, joka saapui 30.3.1995 ja joka tällä kertaa oli kohdistettu komissioon.
- 15 Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 9.6.1995 jättämällä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen, josta kantaja lausui kantansa 28.8.1995.
- 16 Ranskan tasavalta pyysi 10.10.1995 saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia.
- 17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 29.11.1995 antamallaan määräyksellä.
- 18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti samana päivänä antamallaan määräyksellä käsitellä komission esittämän oikeudenkäyntiväitteen pääasian yhteydessä.
- 19 Väliintulija esitti huomautuksensa 9.4.1996.

- 20 Kirjallinen käsittely päättyi 31.5.1996 vastauskirjelmän jättämiseen.
- 21 Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 21.10.1997 pidetyssä istunnossa.
- 22 Kantaja vaatii kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- kumoaa Onilait'n johtajan 20.1.1995 päivättyyn kirjeeseen sisältyvän päätöksen;
 - velvoittaa komission maksamaan asetuksessa N:o 2187/93 säädetyn hyvityksen 8 prosentin korkoineen 19.5.1992 lukien;
 - velvoittaa komission suorittamaan 50 000 FRF korvauksena kustannuksista, joita ei yleensä voida lukea oikeudenkäyntikuluihin, ja
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 23 Vastaja vastineeseen antamassaan vastauksessa kantaja toistaa vaatimuksensa ja vaatii lisäksi, että Onilait tekee sille asetuksen N:o 2187/93 10 ja 14 artiklan mukaisesti hyvitystarjouksen. Toissijaisesti kantaja vaatii, että sille suoritetaan vahingonkorvauksena 1 220 634,30 FRF perustamissopimuksen 215 artiklan nojalla.

- 24 Vastaajana oleva komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- jättää kumoamiskanteen tutkimatta tai toissijaisesti katsoo, että se on perusteeton;
 - jättää vahingonkorvauskanteen tutkimatta tai toissijaisesti katsoo, että se on perusteeton, ja
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 25 Väliintulijana esiintyvä Ranskan hallitus vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyy komission vaatimukset, joiden mukaan sekä kumoamis- että vahingonkorvauskanne ovat perusteettomia.

Kumoamiskanne

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten ja väliintulijan väitteet ja niiden perustelut

- 26 Oikeudenkäyntiväitteensä tueksi komissio esittää ensiksikin, että kanne ei täytä EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa määrättyjä edellytyksiä, koska siinä ei ole yksilöity sen tueksi esitettyjä oikeudellisia perusteita. Komissio katsoo tämän vuoksi, ettei se pysty puolustautumaan asiassa.

- 27 Toiseksi komissio väittää, että siinä tapauksessa, että kannetta olisi tulkittava niin, että siinä vaaditaan sen tarkastuksen kumoamista, jonka Onilait teki kantajan maatilalla, tai sen päätöksen kumoamista, jolla erityisen viitemäärän myöntämistä kantajalle koskenut päätös kumottiin, kanne on jätettävä tutkimatta, koska se kohdistuu kansallisten viranomaisten suorittamiin, maidontuottajiin sovellettavan yhteisön säännösten tavanomaisiin ja perinteisiin täytäntöönpanotoimiin.
- 28 Päinvastoin kuin kantaja väittää, kyseiset toimenpiteet eivät komission mukaan ole pelkkiä tarjouksen tekemisestä kieltäytymistä koskevaa päätöstä valmistelevia toimenpiteitä. Tämän väitteen hyväksyminen merkitsisi komission mukaan sen laajan toimivallan sivuuttamista, joka jäsenvaltioilla yhteisön oikeusjärjestelmässä on yhteisön säännösten täytäntöönpanossa ja valvonnassa; Ranskan viranomaisten hallinnollinen kiertokirje niistä keinoista, joilla maitokiintiöjärjestelmää koskeva säännöstö pannaan täytäntöön, vahvistaa tässä tapauksessa tämän toimivallan olemassaolon. Tällaisten toimenpiteiden valvonta kuuluu siis luonnostaan kansalliselle tuomioistuimelle.
- 29 Vastauksena ensimmäiseen oikeudenkäyntiväitteeseen, jolla komissio vastustaa kumoamisvaatimuksen tutkittavaksi ottamista, kantaja esittää kanteen täyttävän yksityiskohtaisuudeltaan kaikki sille asetetut vaatimukset.
- 30 Toisen oikeudenkäyntiväitteen osalta kantaja tuo esiin, että Onilait on tehnyt yhteisön asiamiehenä kanteen kohteena olevan päätöksen. Päinvastoin kuin komissio väittää, vaikka Onilait'n tarkastuskäynnit tehtiinkin kansallisen oikeuden nojalla, ne ovat toimenpiteitä, joilla valmisteltiin kyseisen viranomaisen yhteisön asiamiehenä tekemää päätöstä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän vuoksi kantajan mielestä toimivaltainen arvioimaan tällaisten toimenpiteiden lainmukaisuutta.

- 31 Kantaja katsoo, että hyvityksen myöntämiselle asetuksessa N:o 2187/93 säädetyt kolme edellytystä täyttyvät hänen osaltaan. Asiassa ei ole kiistettykään, että kantaja on toimittanut maitoa meijerille, että kyseinen maito on peräisin kantajan maatilalta ja että tällä maatilalla on kaikki maidontuotannon edellyttämät laitteet. Tämän johdosta Onilait'illa ei kantajan mukaan ole ollut oikeutta väittää 10. ja 11.3.1994 tekemänsä tarkastuksen perusteella, että kantaja ei ole henkilökohtaisesti aloittanut maidontuotantoa uudelleen lisäämättä asetukseen N:o 2187/93 sellaisia edellytyksiä, joita siinä ei ole.
- 32 Kyseisessä tarkastuksessa ei kantajan mukaan siis ole pystytty osoittamaan, että kantaja olisi rikkonut hänelle kuuluvia velvollisuuksiaan, ja valituksenalainen päätös on näin ollen perustunut virheelliseen tosiasia-aineistoon.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 33 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekä yhteisön että jäsenvaltioiden toimivaltuuksia koskevien oikeussääntöjen nojalla jäsenvaltioiden tehtävänä on varmistaa alueellaan yhteisön säännösten ja erityisesti yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevan säännösten täytäntöönpano (yhdistetyt asiat 89/86 ja 91/86, *Étoile Commerciale* ja *CNTA v. komissio*, tuomio 7.7.1987, Kok. 1987, s. 3005, 11 kohta ja asiat T-492/93 ja T-492/93 R, *Nutral v. komissio*, määräys 21.10.1993, Kok. 1993, s. II-1023, 26 kohta). Kansallisen viranomaisen toimenpiteet tämän viimeksi mainitun politiikan täytäntöönpanon yhteydessä kuuluvat tavallisesti siis kansallisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin.
- 34 Nyt esillä olevaan tapaukseen sovellettavalla asetuksella N:o 2187/93 käyttöön otetussa hyvitysjärjestelmässä annetaan kansallisille viranomaisille valta tehdä tuottajille hyvitystarjouksia neuvoston ja komission nimissä ja lukuun (ks. asetuksen kymmenes perustelukappale ja 14 artikla).

- 35 Hyvitystarjous voidaan asetuksen N:o 2187/93 2 artiklan mukaisesti tehdä vain sellaisille tuottajille, joille on myönnetty lopullinen erityinen viitemäärä. Asetuksen N:o 857/84 mukaan, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 764/89 ja asetuksella N:o 1639/91, lopullisten erityisten viitemäärien myöntämisen edellytyksenä on se, että maidontuotanto tosiasiallisesti aloitetaan uudelleen.
- 36 Tästä siis seuraa, että asetuksella N:o 2187/93 kansallisille viranomaisille annettu valta tehdä neuvoston ja komission nimissä ja lukuun hyvitystarjous jokaiselle tuottajalle (ks. edellä 9 kohta) on itsessään kiinteässä yhteydessä siihen, että tarjouksen vastaanottaja on tosiasiallisesti aloittanut maidontuotannon uudelleen.
- 37 Jos maidontuotantoa ei tosiasiallisesti ole aloitettu uudelleen, asetuksessa N:o 2187/93 hyvitystarjouksen tekemiselle säädetty olennainen edellytys ei täyty.
- 38 Asiaan sovellettavan säännösten mukaan tuotannon uudelleenaloittamisen varmistaminen kuuluu sille samalle kansalliselle viranomaiselle, jonka tehtävänä on hyvitystarjouksen tekeminen (ks. asetuksen N:o 857/84 3 a artiklan 3 kohta, joka lisättiin kyseiseen asetukseen asetuksella N:o 764/89 ja jota muutettiin asetuksella N:o 1639/91).
- 39 Näin ollen sellaisten toimenpiteiden, joilla todetaan, ettei tuotantoa ole aloitettu uudelleen, ja sellaisten toimenpiteiden, joilla tämän vuoksi evätään lopullinen erityinen viitemäärä, valvonta kuuluu kansalliselle tuomioistuimelle (asia T-271/94,

Branco v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 11.7.1996, Kok. 1996, s. II-749, 53 kohta). Kantaja sitä paitsi on tosiasiallisesti riitauttanut kansallisessa tuomioistuimessa päätöksen, jolla kumottiin lopullisen erityisen viitemäärän myöntämistä hänelle koskenut päätös, samoin kuin hänen maatilalleen järjestetyn tarkastuskäynnin yhteydessä tehdyt toteamukset.

40 On todettava, että kantaja tyytyy väittämään, että kanteen kohteena oleva toimenpide eli kansallisten viranomaisten kieltäytyminen tekemästä hyvitystarjousta on seuraus näiden samojen viranomaisten kantajan maatilalla suorittaman tarkastuksen yhteydessä tapahtuneesta virheestä. Kantaja ei näin ollen vetoa mihinkään muuhun kumoamisperusteeseen kuin siihen, joka koskee tuotannon uudelleenaloittamisen varmistamista.

41 Kumoamisvaatimus koskee näin ollen lähinnä niitä toteamuksia, jotka tehtiin kansallisten viranomaisten suorittaman tarkastuskäynnin yhteydessä. Kumoamisvaatimuksella pyritään siis saattamaan kyseenalaiseksi sellaisen päätöksen pätevyys, jonka yhteisen maatalouspolitiikan yhteydessä tiettyjen toimenpiteiden täytäntöönpanosta vastaavat kansalliset toimielimet ovat tehneet (ks. vastaavasti vahingonkorvauskanteen osalta yhdistetyt asiat 12/77, 18/77 ja 21/77, Debayser ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 2.3.1978, Kok. 1978, s. 553, 25 kohta).

42 Tästä seuraa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole toimivaltainen arvioimaan sen toimenpiteen lainmukaisuutta, johon kumoamisvaatimus lähinnä kohdistuu.

43 Vaatimus on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Vahingonkorvausvaatimus

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten ja väliintulijan väitteet ja niiden perustelut

- 44 Komissio katsoo, että kanteeseen sisältyvä vahingonkorvausvaatimus on jätettävä tutkimatta, koska sillä itse asiassa pyritään samaan päämäärään kuin kumoamisvaatimuksella (asia T-514/93, Cobrefac ym. v. komissio, tuomio 15.3.1995, Kok. 1995, s. II-621). Komission mielestä vahingonkorvausvaatimus on jätettävä tutkimatta myös siitä syystä, että sen tueksi ei ole esitetty sen tutkimiseksi välttämättä tarpeellisia tietoja. Komissio väittää erityisesti, ettei kanteessa ole tältä osin yksilöity sen tueksi esitettyjä oikeudellisia perusteita, minkä johdosta komissio ei pysty puolustautumaan. Myöskään sen jälkeen, kun kantajan vastauksessa ilmoitettiin väitetyn vahingon määrä, kantaja ei komission mukaan ole esittänyt mitään konkreettisia perusteita komission korvausvastuulle.
- 45 Kantaja väittää ensiksikin, että kumoamiskanteen tutkimatta jättämisestä ei seuraa vahingonkorvauskanteen tutkimatta jättämistä. Toiseksi kantaja katsoo, että kanne sisältää kaikki sen tutkimiseksi tarpeelliset tiedot ja että komissiolla ei ole oikeutta arvostella kantajaa tältä osin varsinkaan, kun komissiolla on käytettävissään konkreettisempia kantajalta puuttuneita tietoja erityisesti sen korvauksen määrästä, johon kantajalla on oikeus. Vastauksessaan kantaja laskee sen hyvityksen määrän, johon hän katsoo olevansa oikeutettu asetuksen N:o 2187/93 nojalla.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että kantajan korvausvastuuta koskeva vaatimus kohdistuu sellaisen korvauksen maksamiseen, jonka kantajan mukaan olisi tullut vastata Onilait'n hyvitystarjousta, jonka tekemisestä tämä on kieltäytynyt. Kantaja nimittäin vaatii, että kyseinen viranomainen tekee sille

asetuksen N:o 2187/93 10 ja 14 artiklan mukaisesti hyvitystarjouksen; toissijaisesti kantaja täsmentää esittämänsä vahingonkorvausvaatimuksen määrän viittaamalla asetuksen N:o 2187/93 perusteella laskettuun korvaukseen.

- 47 Kuten edellä (37—40 kohta) on todettukin, kieltäytyminen tekemästä kantajalle hyvitystarjousta, jonka tekeminen olisi kuulunut vastaajalle asetuksessa N:o 2187/93 säädettyjen edellytysten täytyessä, oli seurausta kansallisten viranomaisten suorittamista tarkastuksista. Koska vahingonkorvausvaatimus perustuu näiden tarkastusten yhteydessä todettujen seikkojen väitettyyn virheellisyyteen, kantajan korvausvaatimuksen perustana oleva vahinkotapahtuma on siis kansallisten viranomaisten toimenpide niiden käyttäessä omia toimivaltuuksiaan. Tästä seuraa, etteivät ne edellytykset täyty, joiden ollessa olemassa asia on saatettavissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi perustamissopimuksen 178 artiklan ja 215 artiklan toisen kohdan nojalla. Näissä määräyksissä nimittäin annetaan yhteisöjen tuomioistuimille toimivalta ainoastaan määrätä korvattaviksi yhteisön toimielinten tai sen henkilöstön tehtäviään suorittaessaan aiheuttamat vahingot. Yhteisö ei siis ole vastuussa kansallisten viranomaisten aiheuttamista vahingoista; vain kansalliset tuomioistuimet ovat toimivaltaisia arvioimaan vastuuta kyseisistä vahingoista, ja niiden tehtävänä on varmistaa, että nämä vahingot tarvittaessa korvataan (ks. erityisesti asia T-571/93, Lefebvre ym. v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2379, 65 kohta; ks. myös asia 12/79, Wagner Agrarhandel v. komissio, tuomio 12.12.1979, Kok. 1979, s. 3657, 10 kohta ja asia 175/84, Krohn v. komissio, tuomio 26.2.1986, Kok. 1986, s. 753, 18 kohta).
- 48 Lisäksi on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan vaikka kumoamiskanne ja vahingonkorvauskanne ovat kaksi itsenäistä oikeussuojakeinoa ja vaikka kumoamisvaatimuksen tutkimatta jättämisestä ei lähtökohtaisesti seuraa sellaisen vahingonkorvausvaatimuksen tutkimatta jättäminen, jolla vaaditaan korvausta niistä vahingoista, joiden väitetään aiheutuneen kanteen kohteena olevasta toimenpiteestä, kumoamisvaatimuksen tutkimatta jättämisestä silti seuraa vahingonkorvausvaatimuksen tutkimatta jättäminen, jos vahingonkorvausvaatimuksella tosiasiallisesti pyritään yksittäistapausta koskevan päätöksen peruuttamiseen ja jos vahingonkorvausvaatimuksen hyväksyminen johtaisi tämän päätöksen oikeudellisten vaikutusten mitätöitymiseen (ks. erityisesti em. asia Cobrecaf ym. v. komissio, tuomion 58 ja 59 kohta).

49 Tässä tapauksessa on todettava korvausvaatimuksella pyrittävän siihen, että vastaaja veloitettaisiin suorittamaan se hyvitys, joka kanteen kohteena olevalla päätöksellä on evätty. Korvausvaatimuksen hyväksyminen merkitsisi siis sen tuloksen saavuttamista, joka tällaisella päätöksellä nimenomaisesti on evätty ja jonka kantaja on yrittänyt saavuttaa kumoamisvaatimuksellaan.

50 Korvausvaatimus on näin ollen jätettävä tutkimatta.

51 Kantajan vaatimusta vastaajan velvoittamisesta suorittamaan 50 000 FRF "korvauksena kustannuksista, joita ei yleensä voida lukea oikeudenkäyntikuluihin", ei ole perusteltu millään sellaisella tosiseikalla eikä oikeudellisella näkökohdalla — kuten työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdassa edellytetään —, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pystyisi ratkaisemaan tällaisen vaatimuksen. Tämäkin on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajan vaatimukset jätetään tutkimatta, hänet on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska komissio on sitä vaatinut.

53 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan nojalla Ranskan tasavalta vastaa väliintulohakemuksen esittämisestä sille aiheutu-neista omista oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

**YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)**

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanne jätetään tutkimatta.
- 2) Kantaja veloitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan vastaajan oikeudenkäyntikulut.
- 3) Väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Saggio

Tiili

Moura Ramos

Julistettiin Luxemburgissa 4 päivänä helmikuuta 1998.

H. Jung

A. Saggio

kirjaaja

presidentti